

Кіровоградська область
Бібліотека ім. Н. М. Крушельницької

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ РАЙОНІВ, ЄДИНАТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОШТАР

Орган Кіровоградського обкому АКМУ
ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 126 [2229].

ЧЕТВЕР, 21 жовтня 1976 року

Ціна 2 коп.

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

Тепер він на стіні, над ліжком комісара, їхній прапор. Випалений сощем, обтринаний вітрами та обмитий дощами. Як і в кожного червоного стяга, є у нього своя славна історія: подолавши тисячокілометровий шлях від Кіровограда до Сургута, протягом двох ударних місяців він щоранку злітав на вершечок щогли, кликав бійців студентського будівельного загону на трудові подвиги. Від нього, прапора, і від герба СРСР загін вприсав на об'єкті.

— Все запам'яталося чітко. Записано, як на стітці, — сказав один з бійців.

Розкручувати стрічку спогадів мені допомагав увесь «Алмаз-76» — студентський будівельний загін Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

КОЛИ ПІДРОСТУТЬ БЕРІЗКИ...

За три кроки — тайга. Рукою подати до промислової бази — головного об'єкта. Квартир'єри постарілися! Кращого місця для табору не знайти.

Поспішали хлопці: скоро приїде загін, а у них роботи непочатий край. Перш за все — розчистити місце під палатки та їдальню, а там...

— Звертай! — Комісар Василь Антонюк рвонувся до машини.

Тракторист зупинився, нерозуміюче пошукав очима, що там від нього так самовіддано захищається. А коли знову рушив, повів машину обережніше, об'їхав деревця, які за хвилину збирився роздавити колесами.

...Наступного року, коли вони повернуться (а їм у тресті «Сургуттрубопроводбуд» уже запропонували укласти трудовий договір на п'ять років), обов'язково відшукають свій табір по зеленому орієнтиру — рядку білокорих берізок поміж ялинами.

НЕ ТІЛЬКИ КАМІНЬ ТА БЕТОН

— Що ми встигли? Спорудили комплекс обслуговування автомашин — від фундаменту до «візитки» (до речі, першої кіровоградської в тих місцях), викладеної червоною цеглою. Підготували фундамент під головний виробничий корпус. Це те, що зробили для промбази. При районній лікарні в Сургуті — амбу-

Репортаж червоного тижня

ВІД ПРАПОРА

ЗАГІН ВИРУШАВ НА ОБ'ЄКТИ

латорію. Лічити далі? Втомились, кажете?

Здорово ми все ж таки попрацювали. Силою в 50 «ударних багнетів» освоїли 300 тисяч карбованців капіталовкладень. Урахуйте, в загоні було тільки шестеро ветеранів. А пойдуть ці ж хлопці через рік — вони вже обстріляні, перевірені, інших учитимуть. Для мене це літо — останнє. П'ятий курс. Більше не візьмуть. Я от думаю: хіба ми тільки дороги, склади, будинки залишимо після себе? Дружбу. Велику, справжню.

Богданівка у Знаменському районі, потім Тюмень, Магадан і ось Сургут. Скрізь лишилися друзі. По всій країні.

(Вважаю за потрібне доповнити командира Василя Вака: напередодні останнього трудового семестру його нагородили медаллю «За трудову доблесть»).

«РОСІЙСЬКІ ХАНТИ»

Якось комісара викликали в комітет комсомолу тресту. Позналими: «Ось вам п'ятдесят перший боєць». Так у загін прийшов чорноокий худенький хлопчик Володя Іванов.

«Призначили» його у бригаду, яке прокладало дорогу біля адміністративного корпусу. Володя нарівні зі студентами кидав бетон. Завівся — не зупиниш. Скільки тих сил? Скоро, звичайно, втомився. Та хлопці з першого ж дня повірили: цей не хитруватиме. Зможе — зробить.

З часом Володя втягнувся в ритм студентського будівельного. Його все-таки трохи жаліли. Непомітно полегшували щоденну «ношу» буднів.

На прощання «російські ханти» (сам за національністю хант, хлопчик інколи

монтувала школи і до певного часу не знала про хлопців зі степової Кіровоградщини.

Сталося так, що дівчата одночасно запросили їх на вечір. До кого йти? Вирішили не порушувати старого перевіреного прислів'я: «Старий друг краший за нових двох».

Не дуже затишно почували себе потім у тісному колі молодих сибірячок, коли прийшли вибачатись. Коротше, зустріч відбулася пізніше в тому ж самому давно вже прибраному спортзалі.

Висновок звідси відомий: дав слово — дотримай його. Коли хочеш, щоб тебе поважали. Цього, до речі, вчилися вони й у своїх найближчих сусідів, робітників двадцять сьомого будівельного управління.

Не всі ж у загоні такі, як «першокласний зварник і взагалі надійний товариш» Коля Волков. Працювати на совість і «на перевірку» — різні речі. Коля визнає тільки перше.

Не кожний мав на початку будівельну спеціальність, та й витримки деякому бракувало. Тоді звертались по допомогу до колег. І відмови не почували ні разу.

На друзів їм, чесно кажучи, поталанило. Бо й самі жили за принципом «хусе, що можеш, другу віддай». Довідалися, що в 6У-27 спортивна робота чи не на останньому місці, — допомогли налагодити. А скільки футболів чили йому кельму у робочий інструмент бійця.

КОНЦЕРТ ДЛЯ... ДВНАДЦЯТЬОХ

Агітбригада зонального загону виступала просто неба, без усяких завіс і сцени. Чоловік з дванадцять робітників, своїх, сургутських, зачаровано слухали. Хто з них чекав, що тут, на сінокоші, у віддаленому колгоспі, потрапить на імprovізований, несподіваний концерт?

Комсорг «Алмаза» Юрій Сердюк, учасник того концерту, може авторитетно підтвердити: вони не жалкували, що згодились на незапланований виступ.

...Спочатку друзі появились у «Посейдоні», який працював на рибкомбінаті. «Орбіта», як і належить майбутнім педагогам, ре-

Увечері сходились у табір робітники, шофери на чашку чаю, «зрізались» у шахи чи й просто поговорити.

Дні тим часом танули під низьким сибірським небом. Кінець серпня. Додому!

ПОСТСКРИПТУМ

«Алмаз-76» залишив на «малій землі» (так сибіряки називають свій край) добру по собі славу. Не все їм удавалося легко, без конфліктів і особливих зусиль. Будували ж щось більше, ніж «дороги, склади, будинки». Створювали навколо цілий світ людського тепла і дружби.

Т. ЛЮДНА.

ТРУДЯЩІ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ! НАПОЛЕГЛИВО ДОБИВАЙТЕСЬ ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ, ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА І ЯКОСТІ РОБОТИ В ІМ'Я ДАЛЬШОГО ЗРОСТАННЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ЕКОНОМІКИ — ОСНОВИ МОГУТНОСТІ БАТЬКІВЩИНИ І НЕУХИЛЬНОГО ПІДНЕСЕННЯ ДОБРОБУТУ НАРОДУ!

(Із Зекликів ЦК КПРС до 59 і річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції).

На лінії — „Новий український“

ХЛІБ — корінь життя. А професія хлібороба — найпочесніша на землі. І найважча, мабуть. Дівчата нашого хлібокомбінату пишуться тим, що їх теж нерідко називають цим звучним іменням. Не працюють вони з ранку до пізнього вечора в полі, не поглядають з тривогою на розпечене сонцем чи затягнуте дощовими хмарами небо, але роблять хліб і тому — хлібороби.

На трьох заводах хлібокомбінату зайняті близько ста молодих трудівниць. Готуючи гідну зустріч 59-й річниці Великої Жовтня, вони взяли підвищені соціалістичні зобов'язання. Серед тих, хто йде попереду у змаганні, — кавалер ордена Трудового Червоного Прапора кандидат у члени КПРС Олена Єременко. Дівчина не тільки сама виконує змінні норми на 115 процентів, а й навчає новачків передозих методів праці. А ще їй виявили високе довіря: Олена — депутат Ленінської районної Ради депутатів трудящих обласного центру.

Ударно несуть переджовтневу вахту багато молодих робітниць комбінату. Одним з найкращих колективів вважається бригада Люби Романівної з хлібозаводу № 1. Ще зовсім недавно вона була відстаючою. За короткий час Люба змінила згуртований колектив, вивести його на рівень передових.

Наприкінці кожного року ми визначаємо кращу бригаду. Нині на перше місце серйозно претендує колектив, очолюваний досвідченим виробничником С. М. Марусенком. І найприємніше те, що в цьому колективі більшість становлять молоді робітнички. Взагалі молодь у нас зайнята на найвідповідальніших ділянках роботи. Так, Валентина Аргей та Олександра Басула — контролери, Валентина Нечаєва — змінний мікробіолог.

Нині ми готуємо до атестації державним Знаком «кості солодки солодки». Це буде перший вид продукції, позначений почесним п'ятикутником. Безперечно, велику роль відіграє впровадження одного з елементів комплексної системи управління якістю продукції — бальної системи оцінки гатунку виробів. Уже сьогодні воно дає відчутні результати, значно зменшилось число рекламцій.

Поважати труд хлібороба — такий закон у нашому колективі. Молоді робітнички борються за економію борошна, зменшення відходів. На підприємстві широко почали використовувати збачувальні домішки, щоб тісто не діляло до стрічки конвейера. Її змішують спеціальною сумішшю. Економія? Ще й яка! Адже раніше багато тіста йшло у відходи саме з цієї причини.

Цехи хлібозаводів оснащуються новим устаткуванням. Повністю механізовано, наприклад, ліній, де виробляють хліб «Новий український». Не так давно почали застосовувати округляючі, що полегшило працю робітнички.

Комсомольці і молодь хлібокомбінату активно включилися в трудову вахту на честь 60-річного ювілею Жовтня. Змагаються між собою бригади, окремі виробничнички. А всі разом прагнуть вагомими здобутками зустріти цю знаменну дату.

Т. КОНОВАЛЕНКО,
старший інженер, член комітету комсомолу
Кіровоградського хлібокомбінату.

Завжди на сторожі якості секретар комсомольської організації Кіровоградського міського молокозаводу лаборантка Кіра ЩЕПЕТКОВА. Коли вона працює на зміні, всі шпелі: шлях бракові перекрито.

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

Є 120-й!

Нещодавно здобуто нову трудову перемогу — пройдено 120-й кілометр траси газопроводу Оренбург — Західний кордон СРСР.

Це стало можливим завдяки приведенню в дію всіх резервів ви-

робництва (перехід на двозмінну роботу на зварювальних базах, трубовах, на ділянках зварювання, ізоляції та укладки труб, скорочення до мінімуму простоїв високопродуктивних агрегатів). Великого поширення серед будівельників набрали ініціативи молодіжного колективу імені Миколи Островського, член якого дали слово своє річне завдання викона-

ти за 50 тижнів, та молодіжної бригади зварювальної бази в Олександрівці, яка першою перейшла на двозмінну роботу. Зразки самовідданої праці показує машиніст екскаватора Франц Рослер. Він добився найвищого виробітку на агрегат. Нині у нього багато послідовників на трасі.

В. ЖУРАВСЬКИЙ.
м. Світловодськ.

ЕКСПЕДИЦІЯ «ВПРОВАДЖЕННЯ»

ЕКОНОМІЯ електроенергії — важливий показник у роботі машиністів, не менш важливий, ніж збільшення перевезень вантажів. Хочу говорити саме про нього. І ось чому. З економією електроенергії пов'язані основні наші проблеми і труднощі. А нею в нашому депо сьогодні далеко не всі можуть похвалитися.

АРИФМЕТИКА ВЕЛИКОВАГОВИХ

економічного ефекту тут не доб'єшся». Заперечу. Скласти, по 3600—3800 тонн водити вже не вигідно. Поясню чому.

Як відомо, на будь-яку ділянку залізниці суворо лімітується кількість поїздів, що по ній проходять. А потім вантажів щороку зростає. Який же вихід? Практикують здвоєні і навіть строєні состави. На мою думку, це недоцільно. Насамперед з погляду економії електроенергії.

Два состави обслуговують дві локомотивні бригади, а машиністів і помічників у депо не вистачає (на жаль, мало молоді приходять працювати на залізницю). Хоча двома составами перевезуться вантажу стільки ж, скільки й одним великоваговим.

Удамся до простої арифметики, аби довести, що для збільшення економії енергетичних ресурсів доцільніше водити поїзди підвищеної тоннажності.

Для проведення поїзда тоннажністю 4200 тонн від Помічної до Колосівки необхідно затратити 470 одиниць електроенергії. А два состави вагою

2100 тонн кожен «з'їдають» у сумі 700 одиниць. Мені можуть заперечити: коли вага перевищує 4 тисячі тонн, тяговий двигун швидше виходить з ладу, спрацьовується. Це — правильно. Але замінити його буде легше й дешевше, ніж скажімо, пустити додаткові поїзди. На жаль, у нас часто після великовагових составів дають такі ваги яких менша навіть від мінімальної вагової норми.

Дуже б'є по економії електроенергії графік руху поїздів. Його складають чомусь без урахування профілю ділянок, особливостей маршрутів. Часом це викликає незаплановані, досить тривалі зупинки на станціях, а то й просто на відрізках колії. Після таких зупинок доводиться їхати з максимальною швидкістю, аби не вибитися з графіка. Ось тут і «губляться» зайві кіловат-години. Я вже не кажу про те, що зупинити поїзд чи зрушити його з місця — справа нелегка, вона пов'язана із затратами тих же кіловат-годин.

Молоді машиністи, скажу без перебільшення, люблять водити великовагові состави. Серед таких — помічник машиніста комсомолець А. Шул'га, молодий машиніст А. Яремчук та багато інших. Вони вивчають досвід старших, у кожному рейсі вчаться, відкривають щось нове у своїй роботі. Хай маленьке, але ж нове. Великовагові водити важче, є ризик «розтягнутись» десь на перегоні, не дотримати норми витрати енергії. Та вибір такого виду перевезень народногосподарських вантажів, безперечно, вигідний економічно. За умов збільшення потоку вантажів на залізницю великоваговим у десятій п'ятирічці потрібно дати зелену дорогу.

О. БОЙКО, керівник комсомольсько-молодіжної колонії Помічянського локомотивного депо.

З УВАГОЮ ДО НОВАЧКА

УМІЄШ САМ — НАВЧИ ІНШОГО

На звітно-виборчих зборах, що відбулися недавно, комсомольці нашої бригади обрали своїм групкомсоргом Любов Ткаченко. Вибір на неї впав не випадково. Енергійна, наполеглива вона завжди була засівачкою всіх добрих справ екіпажу. І токар непоганий. Голосували за Любу одногласно.

Півтора року тому, згадую, прийшла у бригаду невисока на зріст тендітна дівчина. Тоді колектив тільки формувалася. Хто мав більший досвід роботи, хто менший, але всі досить упевнено працювали на токарних верстатах. А у Любу за плечима було тільки навчання у професійно-технічному училищі та кілька місяців виробничої практики на підприємстві. Тож спочатку важкувато їй доводилося. До більшості машин треба виготовити деталі різних деталей. Навіть досвідчені токарі стикалися з труднощами, коли потрібно було виточувати нову деталь, а що вже говорити про новачків! Бригада вирішила: тримати на контролі роботу новельки. Якщо у Любу трапля-

лась замінка, хтось із колективу госпоївав на допомогу. І не тільки з нашого колективу. Першим наставником Л. Ткаченко була Ніла Костянтинівна Яшап, кадрована робітниця, хороша, чуйна людина. Не одну годину провела вона біля верстата своєї підопічної, докладно пояснювала, що до чого. Пояснення ілюструвала на практиці. Сьогоднішніми здобутками дівчина пов'язана і В. М. Лобусу, котрий допоміг їй освоїти чи не найскладнішу для неї операцію — виготовлення радіусних штицерів. Хорошими робітничими вчителями виявились молоді верстатниці Ганна Гризоголазова та Алла Борш.

Брак, невиконання змінних завдань — усе це в минулому. Нині Люба Ткаченко працює парвни зі старшими товаришами. У неї вже свої учні, вірніше — практиканти з училища. Вона добровільно їм допомагає, ділиться з ними своїм досвідом. І скажу: хороший з Люби наставник.

Майстром своєї справи став один з наймолодших членів бригади

Костянтин Лірун. Він теж віддав підтримку, увагу досвідчених виробничиків, особливо в достатній перших, найважчих кроків.

«Жодного відстаючого поручі» — під таким девізом працює наша комсомольсько-молодіжна бригада і весь колектив механічного цеху. Цей девіз став для нас законом. Не може бути задоволений той, хто перевищує змінні завдання і помічає, що у сусіда щось не вийшло. Бо ж результат цього сусіда, ерештою, впливає на показники всього цеху. Допомогти товарищеві — це наш робітничий обов'язок, справа нашої честі.

Бригада, яку я очолюю, постійно перевищує місячні норми. Нині ми боремось за підвищення надійності і довговічності продукції. І тут нам особливо не тільки висока кваліфікація, а й товариська взаємодопомога.

В. ОПРИЦА, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади токарів Кіровоградського ремзаводу «Укрсільгосптехніка».

НА ПРИЗ «МК» «ПЕРШІЙ МОЛОДІЙ ЧОТИРИНАСЯТКИ КІРОВОГРАДСЬКОГО СТАРТОВОГО РОКУ ДЕСЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ»

Тетяна КОВТУН чи Ольга КОЗАЧЕНКО?

Цей приз назавжди залишиться у того, хто першим цього року надіть від кожної корови по 4 тисячі кілограмів молока. Чим ближче до заповітного рубежу, тим напруженішим стає трудове суперництво.

Ольга Козаченко чи Тетяна Ковтун? Ці молоді майстри машинного ділянки очолюють змагання. Тетяна Ковтун з колгоспу імені Мічуріна Новгородського району за десять місяців надала від кожної корови по 3680 кілограмів молока. Ольга Козаченко з Песчанківського відділка радгоспу Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району — по 3679.

На початку минулого кварталу Галина Поклад з колгоспу імені Леніна Долинського району та Марія Гуцалюк з Іллічівського відділка радгоспу Перегонівського

цукрокомбінату Голованівського району помітно відставали від лідерів. Та це не викликало у них розгубленості, а настроїло їх на пошук.

Не втрачають надії й товариші по роботі: Ольги Козаченко — Євдокія Рогацька, Ярослава Андрушакевич, Марія Чебан, Тетяни Ковтун — Зоя Плохотнюк, Ганна Гринь. А також Валентина Парохонько з колгоспу імені Ульянова Голованівського, Марія Пиріжок з колгоспу імені Свердлова Добровеличківського, Валентина Славетинська з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району.

Ім'я володаря призу стане відоме в кінці жовтня чи на початку листопада.

В ПАЛАЦІ КУЛЬТУРИ ІМЕНІ КОМПАНІВЦЯ М. КІРОВОГРАДА ВІДБУЛОСЯ СВЯТО ПЕРШОГО РОКУ ДЕСЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ РАЙОННОГО ВІДДІЛУ М. І. ТАРАСЕНКО ВІДДАВ ПАСПОРТ ЧЛЕНІВІ КООПЕРАТИВНОГО ТЕХНІКУМУ ПЕТРУ КОСІНІНКУ. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ПЛАНТАЦІЇ цукристик у Компаніївському районі займають 4300 гектарів. Щедро вродили корені: кожен гектар видає в середньому на 52 центнери більше, ніж передбачалося. Врожай уже зібрано з трьох чвертей площі. Високий ритм роботи радує, але в деяких господарствах чомусь заспокоїлись, не підвищують темпів, допускають значний розрив між компаніями і перевезенням коренів.

На полях колгоспу імені Кірова височать бурти. В чотирьох бригадах тут лежить понад 2 тисячі центнерів цукристик буряків, але навантажувачі простоїть. Чому ж не вивозять вчасно дорожчиною сировину? Головні агроном Володимир Гайдаєнко і секретар комсомольської організації господарства Володимир Чернієнко так ставлять питання: несприятливі погодні умови, брак транспорту («Насілля соняшнику не перевозимо, а прикомандировані водії працюють абияк»).

Але вони не згадали про те, що механізатори робочий день на буряковій ниві часто починають пізно, не згадали про такий суб'єктивний фактор, як невміння організувати людей на вискоєфективне використання техніки. Адже відомо, що успіху досягають там, де правильно розподіляють сили і засоби, прагнуть раціонально використовувати кожну хвилину. Та

КОНТРАСТИ БУРЯКОВОГО КОНВЕЙЄРА

само про це й забули члени комітету комсомолу колгоспу.

У господарстві буряки в землі ще на площі 163 гектари. На полі сім комбайнів КСТ-3. Та вони раз по раз ламаються, простоїють, виробіток на машину низький. Наприклад, за день, що передував рейдовій перевірці, у всіх бригадах загалом виконали цукрові на восьми гектарах. І лише сьогодні в комітеті комсомолу згадали: а ми ж не проводили перевірок готовності техніки до жнив. Порушення роботи бурякового конвейєра, неефективне використання транспортних засобів теж не стали предметом гострої розмови в комітеті комсомолу, в штабі «КП».

Стенд «Комсомольського прожектора» — напроти контори. Щодня його бачить комсомольський ватажок Володимир Чернієнко, але ж він не пам'ятає, щоб під час збирання цукристик на ньому повилилась хоч би одна листівка, в якій йшлося би про недоліки на

збиранні пізніх культур. Про ці недоліки добре знає начальник штабу «КП», обліковець Алла Дубина. Прикро, що це не хвилює комітет комсомолу, адже на бурякових плантаціях працює чимало молодих трудівників. Зокрема, високого виробітку досяг комсомольсько-молодіжний екіпаж комбайнера Василя Гайдаєнка.

Щедро вродили цукристі в колгоспі імені Тельмана — по 388 центнерів на гектарі. Трудівники господарства успішно виконують план продажу коренів державі. Але ж і тут не використовують усіх резервів. Збирали корені залишилися ще на 264-гектарному кліну. Однак в господарстві не поспішають. Особливо в другій тракторній бригаді. Якщо глянути на зведення про хід копання коренів у цій бригаді, вразить строкатість виробітку на комбайні. В. Галзницький комбайном КС-6 зібрав урожай на 133 гектарах, а комбайнер В. Гордовий машинною КСТ-3 — тільки

на трьох. Простіє комбайн О. Лемішук — не вистачає трактора. На полях колгоспу осіло понад тисячу центнерів коренів. Хоча вже і ударили морози, але буряків не вкривають навіть гірською, вони лежать.

Як і в колгоспі імені Кірова, значний розрив між копанням і вивезенням цукрових буряків у колгоспі імені Тельмана пояснюють збігом сільськогосподарських робіт, недостатньою кількістю транспортних засобів. Тим часом в обох господарствах не намагаються використовувати транспорт у нічний час.

Лелеківський бурякоприймальний пункт Другого імені Петровського цукрокомбінату, куди транспортують цукрові буряки господарства Компаніївського району, працює неритмічно.

— З шостої по восьму годину, — підрахував агроном цукрокомбінату І. Мороз, — сировину підвозять 4—7 грузовиків, у годинні пік — від 63 до 65, після 19-ї години — 20—23, а потім кількість машин різко зменшується, після 23-ї години майже жодне господарство коренів не доставляє. Механізми простоїють, а в цей час цукрові буряки лежать на полі.

Зауваження правильні. Використання транспорту в нічний час зменшить вимушений розрив між компаніями і перевезенням, підвищить темп збирання цукристик.

О. РУЖИЙ — агроном Компаніївського районного управління сільськогосподарства, І. ВЕЛИКОРОД — завідувач відділом комсомольських організацій Компаніївського райкому комсомолу, І. КЛЮЄВ — механізатор колгоспу імені Тельмана, Ю. ЛІВАШНИКОВ — спецкор «Молодого комунара».

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК» „ЗА СТІНОЮ НЕДОВІР'Я“

Так називався критичний матеріал під рубрикою «Підтримайте пісню!», в якому автор, наш спецкор, повертаючись до надрукованого, йшов слідами виступу газети. Проблема полягала в організації дозвілля трудівників села Катеринівки Долинського району і в ставленні керівників колгоспу імені Щорса до цієї лівої ділянки виховання молоді.

Як повідомив секретар партійного комітету господарства Д. Кузьменко, партком колгоспу на своєму засіданні обговорив статтю «За стіною недовір'я». Факти, викладені в ній, визнано правильними, критику — справедливою. На сьогодні настало підготувати Богданівській сільській бібліотеці, проведено ремонт клубу, замінюється капітальний ремонт клубу в Братському Посаді. Протягом жовтня буде відремонтовано приміщення Катеринівського сільського Будинку культури, у Марфівському клубі встановлено нові стільці.

Партком зобов'язав голову колгоспу В. О. Панченка до 1 листопада цього року виділити кошти на поповнення фондів бібліотек, придбання телевізорів у клуби.

РІК 1922-й

П'ятий рік революції ознаменувався на Елісаветградщині, як і по всій країні, значними досягненнями у відбудові народногосподарства. Налагоджувалася змика промисловості із сільським господарством, зміцнився союз робітничого класу і селянства.

На початку року в повіті відбулися партійні конференції. Порядок денний: необхідність посилення керівництва масовими організаціями з боку партійних органів, дальша перебудова роботи профспілок.

5 серпня 1922 року в повітових комсомольських організаціях відзначили п'ятиріччя комсомолу України.

Загрожувало свої рани сільське господарство. Врожай у повіті двадцять другого року був добрий. Це дало змогу краще постачати продукти трудящим. 4 вересня в Елісаветграді відкрилася перша сільськогосподарська виставка.

У трудових зусиллях, спрямованих на ліквідацію розрухи і створення основ соціалістичної економіки, зміцнювалася братерська дружба радянських народів. Палке схвалення у трудящих Елісаветграда дістала промова командуючого збройними силами УРСР М. В. Фрунзе на зборах елісаветградських комуністів, профспілкового активу та червоноармійців 24 вересня 1922 року, в якій було обгрунтовано необхідність утворення Союзу РСР.

VIII повітовий з'їзд Рад, що відбувся в листопаді 1922 року, повністю схвалив ленінські пропозиції про створення союзної держави на принципах добровільності і рівноправності. Велику роз'яснювальну роботу провели партійні організації серед населення. Для робітників, селян, інтелігенції читали лекції, доповіді, проводили з ними бесіди.

На сторінках повітової газети «Красный путь» друкувалися численні пропагандистські статті, в котрих роз'яснювалася необхідність утворення СРСР, величезне історичне значення його у зміцненні нашої країни і розквіті національних республік.

Утворення СРСР на міцній базі диктатури пролетаріату, непорушної дружби народів нашої країни і непохитного довіря раніше пригноблених царизмом народів до великого російського народу було видатною перемогою ідеології марксизму-ленінізму. Це була подія величезного історичного значення, яка зміцнила нашу країну, піднесла на небувалу висоту міжнародний авторитет Країни Рад. Зразок мудрого розв'язання національного питання для трудящих усього світу.

Для початку — запис із мого туристського блокнота.

«Дорога у Вардзію. Хвилясті, вигорілі під нещадним сонцем гори. Валуни, розписи каміння — сліди руйнівної роботи вулкана. Зруйновані сторожеві вежі і храми — живі свідки жорстокої і героїчної минушини.

Проїхали село Руставі — батьківщину Шота Руставелі. Село — в долині, поміж м'ясазних, безлюдних гір. Світле й загадкове. Українські тополі. Пам'ятник поетові. Це Месхетія — серце Грузії. Месхетіє!

Твій аскетичний лик здивованій душі, як озаришся. Таким і був, либонь, наш материк в доісторичну пору сотворіння.

А вже автобус круто поверта, і щось мені оздалось-відболіло: мале село великого Шота на заході дахами відбіліло. Насупнивши над нами брли брів, гімють гори здичавіло й строго. Повзе, повзе машина в гліб віків — дрібна мураха на стеблі дороги».

Згадую про це тому, що з усіх моїх мандрів найбільш хвилюючою була подорож до Грузії. А в Грузії найбільше аразила Вардзія. Дивовижне печерне місто. Місто-міраж. Місто-казка. Але справа не тільки в екзотиці. Там найповніше виявилось оте, що так влучно назвав П. Тичина «чуттям єдиної родини».

Дружба народів — не абстракція і не міф. Виявляється це прекрасне почуття не тільки у сфері чисто виробничій, коли пліч-о-пліч працюють люди різних національностей, а й у взаємному обміні культурними цінностями. Ще ніколи і ніде не перекладалося так багато різноманітної літератури, як у нас у Союзі. Країні здобутки української літератури стають надбанням усіх. І — навпаки. Це — знамення доби. Наслідок мудрої національної політики партії.

У грузинів чудова пам'ять на добро. Народ, який протягом багатьох століть виборював свою національну незалежність, вичіс лихоліття запеклих, виснажливих воєн, знав поразки і перемоги, — вмів цінувати друзів.

Саме у Вардзії екскурсовод (шкодою, не записав його прізвища) нагадав нам про те, що на Запорізькій Січі були й грузини; що славетний Акакій Церетелі дружив з Тарасом Шевченком; що, живучи в Грузії, Леся Українка матеріально підтримувала Захарія Паліашвілі — в майбутньому видатного грузинського композитора.

Грибодєдова, Пушкіна і Лермонтова грузини, як і росіяни, вважають своїми рідними поетами. Є факти й сучасніші. З повагою вимовляють у братній республіці імена росіянина Миколи Заболоцького

★ людина Країни Рад

ЗАКОН БРАТЕРСТВА

го і українця Миколи Бажана — перекладачів і популяризаторів грузинської літератури. Та хіба тільки їх! Можна навести скільки завгодно фактів і зворотного порядку. Найсвіжіші — в Києві живе і працює молодий грузинський поет Рауль Чілачава — перекладач з української, який присвятив себе благородній справі братерського єднання. Ось чому так невимовно хвилююче згадувати своє перебування на древній і вічно молодій грузинській землі в зеленому розлив найнижчих плантацій, у хвилястих лініях безсмертної лози винограду та блакитних шоломах гір — сторожі вічної і недремної.

Так ось яке твоє співуче небо! Такого не побачиш і в раю. Добридень, земле сонця!

Гамарджвеба! На світі тверді в захваті стою. Ці барви — то бадьорі, то похмурі. Ці топи — в чергуванні перемій. Так солодко звучить мені чонгурі. Мов кобзи невмирущий передзвін. Про дружбу непорушну, ніби стела. Про пам'ять нашу — вранішню сорю — З веселою упертістю кувала. При вогнищі братерським повторю.

Так, саме про дружбу. У благословенній Кахетії, в незабутньому Телаві нам пощастило бути гостями звичайної грузинської сім'ї. Гостинність грузинів загальновідома. І в пам'яті ніколи не зів'яне вияв отєї гостинності й сердечності. Довідавшись, що ми з України, люб'язний господар сів у машину і подався за тридев'ять кілометрів розшукувати нашого земляка, щоб подарувати йому і нам радість зустрічі з Україною.

Уже потім написалися вірші, які я так і назвав «Гостина у друзів у Телаві, де є й такі рядки:

Усі два Кахетії довкіл на тацях у солодкім одкровенні, благословен хай буде братський стіл і всі дари його — благословенні.

Нам пісня — і опора, і сестра. Виводимо її в палкім старанні. І промовля мелодія Дніпра в долині гомінки Алазани. І серцю оступись не дано на самоті в гостинній цій оселі: є стиски рук. Є в суліях вино. Є пам'ять про Шевченка й Церетелі. І бесіда зворушлива тече, і щире слово викликає слово, і генетичне щедрого плече відчуєш ти, розчулившись раптово.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ.

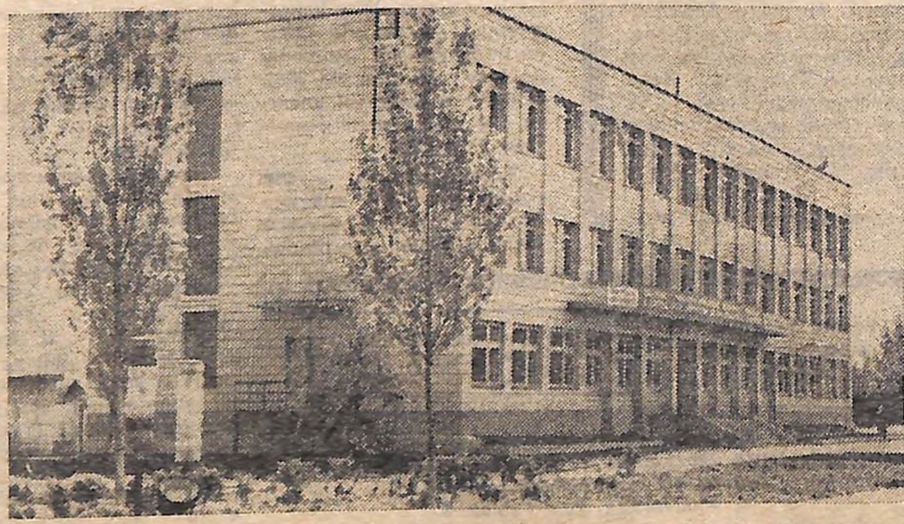
УКЛІН ТОБІ, МАЙСТРЕ!

«Дуже вдячні за цікаву екскурсію...», «Велике спасибі за змістовну розповідь про життя і діяльність видатного вчителя...» — такі записи можна прочитати в книзі відзвітів музею В. О. Сухомлинського в Павлиші. Подібні слова написали в книзі й ми, учасники семінару старших піонервожатих обласного центру. Більшість із нас нині робить перші кроки у велику країну педагогіки. Тому-то з таким хвилюванням переступали ми поріг будинку, де колись жив і працював заслужений учитель УРСР, член-кореспондент Академії педагогічних наук, Герой Соціалістичної Праці Василь Олександрович Сухомлинський. Багато цікавого про життя нашого земляка, його діяльність узнали ми з розповіді завідувачого музеєм Миколи Андрійовича Литвиненка.

Нові грані життя педагога розкривалися зі сторінок документів і фотографій, що розміщені в залах музею.

Багато вражень залишилось у нас після поїздки до Павлиша. По-новому кожен поглянув на себе, на свою відповідальну роботу. І у кожного появилось бажання жити так, як жив Василь Олександрович, по ньому зиряти свої вчинки, віддавати свої помисли, все своє серце нашій прекрасній дівоті.

О. РІЗНИЧЕНКО, старша піонервожата середньої школи № 17. м. Кіровоград.

ЦИМІ днями заїшла до райкому комсомолу вчителька Новоосетської восьмирічки Т. І. Атамась. Ми з радістю прийняли наш експерт, бо кожний приносить не тільки свої вісті, а й цікаві, часом цінні думки, пропозиції. Але Тамара Іванівна виглядала заклопотаною. Оразу виклала: як би алаштувати так, щоб старшокласники їхньої школи змогли відвідувати заняття кіноклубу «Підліток»...

Саме звідси, з цієї просьби, й виникло бажання розповісти про наш районний кінолекторій трохи докладніше. Створено його на початку минулого року. Здавалося б, небагато часу минуло відтоді, та «Підліток» завоював уже прихильність численної учнівської аудиторії. Старшокласники шкіл районного центру сходять учасниками цікавих, змістовних (і потрібних для них!) зустрічей, під час яких вони дізнаються про суспільний і державний устрій нашої країни, про радянські закони, за якими живемо. Неабияку популярність здобули й документальні та художні кінофільми.

Керує роботою кіноклубу комітет, до складу якого входять інспектор дитячої кімнати міліції О. В. Герман, голова народного суду В. П. Пригородницький, інспектор районного відділу народної освіти В. Є. Шоста, технічний керівник олександрівського кінотеатру «Дружба» П. П. Артеменко. Разом ми складаємо плани роботи, залучаємо до участі в заняттях «Підлітка» компетентних відповідальних осіб, скажімо, прокурора району С. А. Хохлова, адвоката І. П. Бондаря, старшого автоінспектора П. Г. Ярсєго. Відповідно дібрали теми: «Політти злочини. Кримінальна відповідальність неповнолітніх», «Відповідальність підлітків за порушення правил вуличного руху» та інші, не менш важливі. Нинішній навчальний рік кіноклубу «Підліток» відкрив лекцією «Право і школа. Радянська людина — людина високих моральних якостей» заучач заочної школи П. Т. Опанасенко. Покид чотиринадцять тридцять старшокласників стали не просто слухачами, а учасниками розмови на важливу тему: як стати справжнім громадянином нашого суспільства. Учасниками — тому, що план роботи клубу передбачає різні форми занять. Є година запитань і відповідей. Тут присутнім відповідають прокурор, народний суддя, начальник районного відділу внутрішніх справ, завідувачий районо, секретар райкому комсомолу.

Я навмисне перервала розповідь про нашу зустріч із Тамарою Іванівною Атамась. Адже причина її просьби — сумні поки що результати роботи кіноклубів «Підліток» при сільських будинках культури. Заняття в них відбуваються нерегулярно або й зовсім не проводяться. Мало уваги важливій справі приділяють завідувачі дитячими кімнатами та громадських засадах і, особливо, голови виконкомів сільських Рад депутатів трудящих, котрі ознайомлені із завданнями кіноклубу, мають примірну тематичну лекцій та бесід. Недостатньо забезпечує заняття із соціалістичними кінофільмами районний відділ кінофікації. Тож не дивно, що Т. І. Атамась звернулася до нас, аби возити учнів на заняття кіноклубу «Підліток» у районний центр.

Справді, користь від занять очевидна. в Олександрівці протягом нинішнього року не було жодного випадку правопорушень серед неповнолітніх. Та в Новій Осеті, звідки приїхала до нас Тамара Іванівна, є хороший Будинок культури. Є де проводити заняття і в інших селах району. Висівок напрошується сам.

Т. МАХІНО, секретар-завідуюча відділом шкільної і студентської молоді Олександрівського райкому ЛКСМУ.

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ ПІОНЕРА

ДЛЯ ВСІХ ПОКОЛІНЬ

У ході нового етапу Всеосозного піонерського маршу під девізом «Ідемо дорогою Леніна, дорогою Жовтня» діти поглиблюють своє знайомство з історією піонерського руху в нашій країні, із заповідями перших комуністів піонерам.

Так, доброю традицією в обласній бібліотеці для дітей імені А. П. Гайдара стала пропаганда серед юних ленінців книги Н. К. Крупської «Листи до піонерів».

Щороку з «Листами до піонерів» знайомляться багато нових читачів. Ось і нещодавно в читальному залі відбулось обговорення цієї книги. Довідливо, в цікавій формі провела його з п'ятикласниками середньої школи № 5 м. Кіровограда бібліотекар Т. Ю. Ушеніна.

Про листи, які найбільше їх зацікавили, розповіли учні Л. Єргієва, Н. Іващенко, С. Верещакіна, І. Поликутя. Розмова стосувалася важливих тем:

«Що значить працювати по-справжньому, по-ленінськи», «Що означає ключ «Будь готовий!», «Як любити і берегти книгу». А вчителька-пенсіонерка Марія Трохимівна Ткачук поділилася з піонерами своїми спогадами. Вона мала змогу бачити і слухати Н. К. Крупську в Москві 1937 року на зльоті вождів-активістів.

Багато учасників колективної бесіди вибрали для читання книги з виставки «Н. К. Крупська — піонерка».

Л. МАТВІЄНКО, зав. відділом обслуговування 4-8 класів бібліотеки імені А. Гайдара.

НОВОМИРГОРОД, НОВИЙ БУДИНОК РАЙОННОГО ВІДДІЛЕННЯ ЗВ'ЯЗКУ.

Фото А. БУДУЛАТЬЕВА.

ДОРОГА І ПІШОХІД

підвісним двигуном, об'єм циліндра якого менше 49,8 кубічного сантиметра, — 16 років. Водій велосипеда повинен мати при собі документ, що засвідчує знання правил дорожнього руху.

3. Водієві велосипеда забороняється:

- їздити по тротуарах і пішохідних доріжках;
- їздити, не тримаючись за руль;
- перевозити пасажирів, за винятком дитини, на додатковому сидінні, обладнаному підіймаками;
- перевезти вантажі, що виступають по довжині або по ширині більш як на 0,5 метра за габарити велосипеда і заважають керуванню;
- рухатись по дорозі, коли поруч є велосипедна доріжка, позначена дорожнім знаком 3.5 — «Велосипедна доріжка»;
- повертати ліворуч або розвертатися на дорогах, де рухаються трамваї, і на дорогах, що мають дві смуги чи більше для руху в даному напрямі.

4. В містах та інших населених пунктах рух транспортних засобів дозволяється зі швидкістю не більш як 60 кілометрів на годину. На окремих ділянках доріг з необхідним обладнанням для створення безпеки руху, за рішенням Рад Міністрів союзної (що не має обласного поділу) або автономної республік, виконаному крайової, обласної, міської Рад депутатів трудящих, у населених пунктах швидкість може бути підвищено. На таких ділянках до-

ріг установлюють відповідні дорожні знаки.

5. Обходячи автобус, що стоїть, автомобіль та інші транспортні засоби, пішоходів треба пройти до пішохідного переходу або перехрестя і, переконавшись у безпеці, виходити на проїжджу частину. Поза населеними пунктами, де немає позначених пішохідних переходів, переходити дорогу слід у місцях, де її добре видно з обидва боків.

ВІКТОРИНУ ЗАКІНЧЕНО

Жюрі підбило підсумки і вирішило:

- Першого місце не присуджувати.
- Друге місце присудити ПІОНЕРАМ 6 «Б» КЛАСУ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 5 м. КІРОВОГРАДА. Їх нагородити Грамотою обкому комсомолу та фільмопроектором Ф-3 з набором діафільмів з правил дорожнього руху.
- Третє місце присудити учневі 7 «В» класу середньої школи № 9 м. Кіровограда Вячеславу КАТЕРИНЧУ і нагородити його Грамотою обкому комсомолу та шоломом мотоцикліста.

За активну участь у вікторині для знання правил дорожнього руху жюрі конкурсу нагородило шоломами мотоциклістів братів Миколу і Сергія КОРЯКІВ, учнів 8 «Б» класу середньої школи № 27 м. Кіровограда.

Михайла САВКОВА, котрий прислав відповіді лише на запитання третього туру вікторини, нагороджено пам'ятним подарунком.

Переможцям бажаємо успіхів, а іншим учасникам вікторини, які прислали свої листи із запізненням, — надалі бути оперативнішими.

На ф-сто: жюри облдержавтоінспекції і «Молодого комунара» за вікторину «Дорога і пішохід» — учні середньої школи № 27 братів КОРЯКІВ. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ВІКТОРИНА

На третє, останнє завдання вікторини для знавців правил дорожнього руху, що її проводить обласна державна автоінспекція, першими правильні відповіді прислали учень 8 класу Солгунівської середньої школи Гайворонського району Михайло Савков, учень 7 «В» класу середньої школи № 9 м. Кіровограда Вячеслав Катеринч та багато інших.

ІХНІ ВІДПОВІДІ ТАКІ:

- Латинською мовою слово «велокс» означає «швидкий», а «педес» — «поги». Дослівно «велосипед» — «швидкопогий».
- Велосипеди «Орленок» В-72, «Ласточка» В-82 для дітей у нас випускають у місті Шулялі Литовської РСР, «Школьник» — у місті Горькому, «Школьник» зручний для хлопчиків і дівчаток віком від 7 до 12 років.
- Управляти велосипедом без підвісного двигуна можуть лише особи, яким сповнилося 14 років, а велосипедом з

Спорт

На ф-сто: тренер з фехтування, майстер спорту СРСР Михайло ШИМШОВИЧ дає настанови юним мушкетерам.

Фото В. ЛИСЕНКА. (Фотохроніка РТАУ).

КНІВ. У спеціалізованій ДЮСШ товариства «Динамо» підготовлено за останні роки понад 30 майстрів спорту

СРСР з фехтування, сотні розрядників. Тепер школи фехтування відвідує понад 200 дітей.

„ЗІРКА“ — „НОВАТОР“ — 0:1

Передостанній матч другого кола чемпіонату країни Кіровоградська «Зірка» провела на своєму стадіоні із ждановським «Новатором». На дванадцятій хвилині ждановці розіграли комбінацію на лівому фланзі, і їхній нападаючий Валентин Дзіоба красивим ударом відкрив рахунок.

Друга половина гри проходила при деякій перевазі «Зірки», але «Новатор» добре захищався, що дало йому змогу закінчити поєдинок на свою користь.

«Зірка» зазнала одинадцять поразки в другому колі. Нині вона перемістилася на сьому сходинку і, по суті, втратила всі шанси на призове місце. Останню зустріч «Зірка» проведе у себе вдома 26 жовтня з «Шахтарем» Горлівки.

В. ШАБАЛІН.

ГПО НА МАРШ

І знову в селі спортивне свято — день ГПО. Після уроків учні 4—10 класів Подорожненської середньої школи зібралися на сільському стадіоні. Тривали поєдинки з бігу на 30, 60, 100 метрів, стрибки в довжину, метання гранати, тенісного м'яча. Потім легкоатлетичний крос на 300, 500, 1000 метрів.

Перша похвала адресована учневі 4-го класу Миколі Масюку, який за 5,2 секунди подолав 30-метрову дистанцію, стрибнув у довжину на 3,5 метра. Серед учнів молодших класів відзначилися Володя Гекало, Валерій Гончаренко (метання тенісного м'яча).

Високу фізичну підготовку показали старшокласники. В числі тих, хто успішно виконав усі нормативи, — учні 8-го класу Станіслав Авраменко, Оля Бандурович, Надя Піщенко.

В організації спортивного свята активну участь узяли вчитель фізичного виховання Подорожненської десятирічки Микола Іванович Кашталія, директор школи Дмитро Федосійович Пироженко, класні керівники, голова шкільної комісії з комплексу ГПО, організатор позакласної роботи Михайло Арсенійович Дівецько. І в тому, що день ГПО пройшов цікаво, звичайно, заслуга ради колективу фізкультури, яку очолює десятикласник Володимир Руденко. Вона координує всю роботу спортивних секцій, груп ГПО. Незаперечним доказом активності фізкультурників є й те, що на районних змаганнях з багатоборства ГПО команда Подорожненської десятирічки була в числі призерів.

Л. МАКСЮТА, інструктор по спорту колгоспу імені Чапаєва. Світловодський район.

ХВИЛИНИ, ЯКІ ПОДАРУВАЛИ СВЯТО

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарський, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-43-33, відділу пропаганди, відділу мистецтв і масової роботи — 2-43-36, відділу військово-патриотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліпка, 2.

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ «МК»

ДІТИ ВАШІ — ЧИЙ КЛОПІТ?

ЧИТАЧІ ОБГОВОРЮЮТЬ ЛИСТ МАТЕРІ

А ХТО Ж ЇЙ ДОПОМІГ?

Думку, що редакція навряд чи зможе допомогти матері, яка опинилася на роздоріжжі, і ми, читачі газети, теж. Допомоги матері треба шукати в тому колективі, де вчиться її син.

Та головне питання, хто правий: медсестра, вихователь чи директор, — розв'язати треба. Ніколи буде для того, щоб звільнити себе від поганського учня, вчителі памагаються нав'язати його іншим, скажімо, школі-інтернату. А мені здається, що хліб і сіль виховання дитини треба ділити посплам з батьками. Школа і педагогічний колектив, піонерська чи комсомольська організація повинні були допомогти матері.

Дезавайте звернемось до минулого. Пам'ятаєте, колись було правилом — до відстаючого прикріплювати кращого учня, відмінника, який допомагав тому готуватись до занять. Частином гостем у домі учня був і класний керівник. Та й тепер у кращих школах продовжують ці добрі, корисні традиції. Але не в усіх.

Ви помітили, що я назвав учителя «гостем»? Чому? А тому, що він приходить додому до учня зі ширим бажанням допомогти, підказати батькам, як краще вчинити в тій чи іншій ситуації. З листа матері видно, що і в інтернаті, і в школі хлопчиною ніхто серйозно не займався. Та й самій матері особливих порад щодо виховання дитини ніхто не давав. Їх заміняли фразою: «Ваш син погано поводить, погано вчиться...»

Я не знаю, якими методами виховувала авторка листа свого сина, але впевнений, що саме гут їй потрібна була конкретна допомога вихователя, психолога. А найперше — вчителя.

В. КРОТЕНКО.

м. Новоукраїнка.

ЯКЩО ПОВІРИТИ...

Я уважно прочитав лист матері до редакції. Важко повірити, що дитиною кидаються, мов футбольним м'ячем, що ніхто з педагогів не виявить хисту, щоб дійти до її серця, без окриків, залякувань вивести її на вірний шлях. Я звинувачую в основному педагогів, директора школи, медичну сестру, які неправильно, непедагогічно зорієнтували матері-грудівницю. Дитині вже, мабуть, остогидло слухати оті тяжкі нотації. Вчителі вселили в дитину думку, що вона невинувата.

Фактично кожен знімає з себе відповідальність, ніхто не хоче попрацювати з цим учнем. Не може бути, щоб у цього хлопчини не було цікавості до героїчних вчинків наших радянських людей, до героїки минулого, до кіно, техніки. Таких людей, а особливо дітей, немає, кожен чинить захоплюється. Це чинить слід підхопити, розвинути.

А сила колективу де? Шановна мамо! Нікуди не переводьте свого сина, нехай він навчається в одній школі, у одного класовода. Контролюйте його дії, будьте прикладом для нього в усьому. Погодьтеся працювати з колективом учителів, тільки справжніх майстрів своєї справи, з вдумливим директором, а не з чинущою. Не будьте на роздоріжжі — в нашій країні цього не повинно бути.

Ф. РЯБЕЦЬ, учитель-ветеран. м. Мала Виска.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

УМОВИ ПРИЙОМУ

НА ПЕРШИЙ КУРС ФАКУЛЬТЕТУ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ ХАРКІВСЬКОГО ЗООВЕТЕРИНАРНОГО ІНСТИТУТУ НА 1977—1978 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Інститут готує зооінженерів і ветеринарних лікарів. Бажаючі вступити до інституту подають заяву на ім'я ректора, характеристику, атестат або диплом (оригінал), медичну довідку (форма № 286), випуску з трудової книжки і 4 фотокартки розміром 3x4 см.

Характеристика для вступу до вузу повинна бути видана з останнього місця роботи партійною,

профспілковою, комсомольською чи іншою громадською організацією, керівником промислового підприємства чи установи, працівником колгоспу (для колгоспників), випускником загальноосвітніх шкіл — педагогічними радами і громадськими організаціями шкіл.

Подання характеристики від командування військової частини звільненими в запас із Збройних Сил СРСР не обов'язкове. Вступники на перший курс заочного навчання складають вступні екзамен: з хімії, фізики та біології — усно, з російської чи української мови — письмова робота (твір) в обсязі програми середньої школи.

На ветеринарне відділення приймають лише осіб, що закінчили ветеринарний технікум і працю-

ють у лікувальних та інших ветеринарних закладах не менше двох років.

На зоотехнічне відділення приймають осіб, що працюють за вибраною спеціальністю.

Строк навчання: на ветеринарному відділенні — 6 років, на зоотехнічному — 5 років і 7 місяців.

В інституті працюють заочні підготовчі курси. Вступники до інституту на час складання екзаменів забезпечують гуртожитком.

ПРИЙМАННЯ ДОКУМЕНТІВ — ПО 15 ГРУДНЯ. ВСТУПНІ ЕКЗАМЕНИ — З 1 ГРУДНЯ ПО 31 СІЧНЯ. Адреса інституту: 312050, Харківська область, п/в «Інститутський», Харківський зооветеринарний інститут, приймальня комісія. Телефон 32-12-31. РЕКТОРАТ.